

Śląski Urząd Wojewódzki
40-032 Katowice
ul.Jagiellońska 25

Katowice, 2018-01-26

KANCELARIA OGÓLNA URZĄD MIASTA PIEKARY ŚLĄSKIE	
Wzrost:	29. 01. 2018
Przydzielono:	Prezydent Miasta
Podpis:	BRM+OR

IFIII.4131.1.11.2018

Radiar e-mail

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE

W załączeniu przekazuje rozstrzygnięcie nadzorcze.

Załączniki:

1. R-4131.1.11.2018 Piekary KOZŁOWA GÓRA 557.(7674668_5913172).pdf
2. R-4131.1.11.2018 Piekary KOZŁOWA GÓRA 557.(7674479_5912971).zipx

Dokument został podpisany, aby go zweryfikować należy użyć
oprogramowania do weryfikacji podpisu

Data złożenia podpisu: 2018-01-26T14:11:38.675Z

Podpis elektroniczny

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r., poz. 1875 ze zm.) w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 1073 ze zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały nr XLIVI/557/17 Rady Miasta Piekary Śląskie z dnia 21 grudnia 2017 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta Piekary Śląskie dla obszaru Kozłowa Góra – obszar I w całości.

UZASADNIENIE:

Procedura opracowania planu miejscowego dla dzielnicy Kozłowa Góra została wszczęta uchwałą inicjującą nr VI/70/15 Rady Miasta Piekary Śląskie z dnia 26 marca 2015 r. W dniu 26 października 2017 r. Rada Miasta podjęła uchwałę nr XLIV/508/17 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta Piekary Śląskie dla obszaru Kozłowa Góra, jednak Wojewoda Śląski rozstrzygnięciem nadzorczym nr IFIII.4131.1.108.2017 stwierdził jej nieważność. Gmina dokonała zmian w projekcie uchwały w celu wyeliminowania błędów. Projekt został ponownie podjęty uchwałą nr XLIVI/557/17 Rady Miasta Piekary Śląskie z dnia 21 grudnia 2017 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta Piekary Śląskie dla obszaru Kozłowa Góra – obszar I. Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (zwanej dalej ustawą o planowaniu) Prezydent Miasta Piekary Śląskie, w dniu 28 grudnia 2017 r. przekazał organowi nadzoru wymienioną na wstępie uchwałę w celu zbadania jej zgodności z przepisami prawnymi.

Pismem z dnia 24 stycznia 2018 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował gminę o możliwości złożenia wyjaśnień.

W toku badania legalności przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z naruszeniem prawa.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu oraz § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587) ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji powinny określać układ komunikacyjny wraz z parametrami i klasyfikacją dróg, oraz warunki jego powiązania z układem zewnętrznym, a także wskaźniki w zakresie komunikacji w szczególności ilość miejsc parkingowych.

Ustalając lokalizację i parametry dróg publicznych prawodawca związany jest rozporządzeniem Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (t. j. Dz. U. z 2016 r. poz. 124).

Zgodnie z treścią § 3 pkt 3 tego rozporządzenia przez **linie rozgraniczające drogę rozumie się granice terenów przeznaczonych na pas drogowy ustalone w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. W myśl § 5 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, usytuowanie drogi oznacza umieszczenie jej elementów w pasie terenu wyznaczonym liniami rozgraniczającymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, w trybie określonym w przepisach o zagospodarowaniu przestrzennym. Kolejne przepisy - § 6 i 7 tego rozporządzenia określają zasady wyznaczania oraz minimalne wartości szerokości dróg w liniach rozgraniczających.**

Tymczasem w § 28 ust. 2 przedmiotowej uchwały dla terenów dróg publicznych klasy dojazdowej ustalono „*minimalną docelową szerokość w liniach rozgraniczających 10 m, z uwzględnieniem poniższych szerokości (wynikających z istniejącego zagospodarowania terenu)*”, przy czym szerokości w liniach rozgraniczających dla konkretnych dróg klasy dojazdowej podane w kolejnych punktach oraz na rysunku planu są różne od tych docelowych.

Tożsamy ustalenia zawarto w § 29 ust. 2, § 30 ust. 2 oraz w § 31 ust. 2 dla wszystkich dróg publicznych wyznaczonych w kwestionowanym planie wprowadzając odmienną docelową szerokość dróg niż szerokość ustalona w tekście i na rysunku planu. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawą o planowaniu oraz cytowanym wyżej przepisem § 3 pkt 3 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, to w planie miejscowym określa się linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu, między innymi linie rozgraniczające drogę (jako granice terenu przeznaczonego pod pas drogowy). Kwestionowane ustalenia są wewnętrznie ze sobą sprzeczne, nie można bowiem ustalać dla tych samych terenów dwóch różnych przebiegów linii rozgraniczających. Co więcej, „docelowe” linie rozgraniczające tereny, nie zostały w ogóle pokazane na rysunku, tak więc ich przebieg jest nieznany. To plan miejscowy jest aktem, w którym ustala się linie rozgraniczające dróg, a jako akt prawa miejscowego winien być jednoznaczny. Użycie pojęć niejasnych w akcie prawa miejscowego jest niezgodne również z § 25 w związku z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (t.j. Dz.U. Nr z 2016 poz. 283). Każdy przepis, który ogranicza konstytucyjne wolności i prawa winien być sformułowany w taki sposób, by można było jednoznacznie ustalić kto i w jakiej sytuacji podlega ograniczeniom, a także na tyle precyzyjny, by zapewniona była jego jednolita wykładnia i stosowanie. Kwestionowane przepisy przedmiotowego planu nie dają jednoznacznej odpowiedzi gdzie się kończy teren drogi, a gdzie zaczyna teren przyległy do niej (w większości są to tereny przeznaczone pod zabudowę), a co za tym idzie, które ustalenia stosować przy zagospodarowaniu działki. Plan miejscowy to nie tylko tekst uchwały ale również rysunek na co wskazuje art. 20 ust. 1 in fine ustawy o planowaniu. Sprzeczność części tekstowej z częścią graficzną planu, a taka tu niewątpliwie również zaistniała, stanowi istotne naruszenie tego artykułu.

Ponadto, należy zwrócić uwagę, że jedynie w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych trudnymi warunkami terenowymi lub istniejącym zagospodarowaniem, dopuszcza się odstępianie od minimalnych szerokości określonych, jednak szerokość drogi w liniach rozgraniczających powinna zapewniać możliwość umieszczenia elementów drogi i urządzeń z nią związanych wynikających z ustalonych docelowych transportowych i innych funkcji drogi oraz uwarunkowań terenowych.

Przyjęcie mniejszej szerokości dróg w liniach rozgraniczających wymaga przeprowadzenia analizy o której mowa w § 7 ust. 2 cyt. rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie. Co zostało już wskazane w rozstrzygnięciu nr IFIII.4131.1.108.2017 z dnia 4 grudnia 2017 r.

Kwestionowany plan nadal normuje szereg dróg nie spełniających parametrów określonych w ww. rozporządzeniu.

Dodatkowo należy zauważyć, że po stwierdzeniu nieważności uchwały nr XLIV/508/17 projekt planu został zmodyfikowany w celu doprowadzenia do zgodności z przepisami prawa. Z opracowania wyłączono część obszaru, zmieniono parametry dla terenu 8U oraz zmodyfikowano przepisy dotyczące dróg (wprowadzając omawiane wyżej ustalenia). Zgodnie z przedłożoną dokumentacją planistyczną gmina ponowiła procedurę poprawiając jedynie prognozę oddziaływania na środowisko. Zgodnie z art. 28 ust. 2 w przypadku stwierdzenia nieważności uchwały rozstrzygnięciem nadzorczym, dążąc do doprowadzenia do zgodności projektu planu z przepisami prawnymi, czynności o których mowa w art. 17 ponawia się w niezbędnym zakresie. To oznacza, że zmieniając projekt planu, w zakresie jego ustaleń, gmina winna rozpoznać, czy procedura planistyczna wymaga ponowienia i w jakim zakresie. Jeżeli charakter zmiany będzie to uzasadniał, konieczne może być także ponowne wyłożenie zmienionego projektu planu do publicznego wglądu. W judykaturze utrwalił się pogląd, że w sytuacji gdy zmiany projektu następuje w wyniku uwzględnienia uwagi i miała charakter jednostkowy, niewywierający wpływu na sytuację prawną sąsiednich nieruchomości, mogą one zostać wprowadzone bez konieczności ponowienia procedury planistycznej. Natomiast wprowadzając zmiany o charakterze ogólniejszym oraz w sytuacji istnienia konfliktu interesów różnych grup właścicieli działek położonych na obszarze objętym zmianami, powtórzenie czynności planistycznych w tym zakresie należy uznać za konieczne. Za istotne naruszenie zasad i trybu sporządzania planu miejscowego uznaje się brak ponownego wyłożenia projektu planu do publicznego wglądu, w tak ważnych zmianach jak te, w wyniku których zmodyfikowano przeznaczenie

niektórych terenów, zmieniono nieprzekraczalną linię zabudowy, jak również zmniejszono lub zwiększono wskaźniki dla terenów. W tym wypadku zmiana ustaleń dotyczących dróg (abstrahując od jej prawidłowości) ma charakter ogólny i dotyka szerokiej grupy mieszkańców, a zmiana parametrów dotycząca terenu 8U, została wprowadzona na skutek rozstrzygnięcia nadzorczego, a nie uwagi właściciela. Zarówno właściciele terenu 8U jak i właściciele gruntów przyległych do wydzielonych terenów dróg zostali pozbawieni możliwości zapoznania się z nowymi ustaleniami, a tym samym nie mieli możliwości złożenia uwag.

W tym wypadku zaniechanie ponowienia wyłożenia do publicznego wglądu stanowi istotne naruszenie trybu sporządzania planu miejscowego, a więc art. 28 ust. 2 in fine ustawy o planowaniu.

Naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w myśl art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu winno skutkować stwierdzeniem nieważności uchwały w całości lub w części, zależnie od tego, czy plan miejscowy po uchyleniu ustaleń naruszających prawo będzie spełniał wymogi zawarte w art. 15 ust. 2 i 3 określającym jego niezbędny zakres. Mając na uwadze powyższe, uzasadnione jest stwierdzenie nieważności uchwały w całości.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego w terminie 30 dni od jego doręczenia.

Stosownie do przepisu art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

z up. WOJEWODY ŚLĄSKIEGO
Dyrektor Wydziału Infrastruktury

Bożena Goldamer-Kapała